

ARVO OLAVI KEINÄNEN (18.7.1926 Tuusniemi – 6.11.2012 Helsinki)

Hyvät Arvon omaiset ja sukulaiset, hyvät Arvon ystävät,

Olemme kokoontuneet hyvästelemään Arvon. Tunsin itse Arvon; osoitankin puheeni hänelle.

Arvo, paikka, jossa muistamme sinua arkkusi ääressä, on erityinen kahdesta syystä. Olemme Hietaniemen krematoriossa, koska halusit ruumiisi tuhkattavan ja tuhkasi sijoitettavan Tuusniemelle, Savoan, jossa synnyit 18. heinäkuuta 1926. Toiseen syhyyn palaan.

Täytit kesällä 86 vuotta. Syksyllä 6. marraskuuta kuolit Helsingissä sydämesi petettyä. Kuulosi oli vaurioitunut, muttei mennyt, painettuasi työksesi Helsingin Sanomia. Toimielias ja liikkeellä olit aina, vaikka lonkka vaivasikin. Näkösi myös heikentyi, ja siksi kirjoitinkin yhdistyksemme jäsenkirjeet aina suurella kirjaskinkoolla. Toivottavasti kirjaltajana osasit myös nauttia tietokoneen tuottamasta jäsenkirjeiden kauniista ladonnasta.

Perhettä et perustanut. Olit kuitenkin hyvin seurallinen ja puhelias.

Merkityksellistä ajattelussasi oli erosi kirkosta vuonna 1953. Tärkeätä sinulle oli toimintasi tuosta lähtien vapaa-ajattelijaj- ja ateistiyhdistyksissä, siis noin 60 vuoden ajan. Me tapasimme ensimmäistä kertaa yhdistyksemme, jonka puheenjohtaja nyttemmin olen, syyskokouksessa 10 vuotta sitten oman liittymiseni jälkeen. Toit kokouksiimme tarjottavaa ja tarkastit pöytäkirjoja. Kannoit banderolleja mielenosoituksissamme, joista yhdessä vaadimme hautarauhaa ateisteille. Tällainen maallinen, tunnustukseton hyvästelytilaisuutesi tunnustuksettomassa Hietaniemen krematoriossa täyttää osaltasi juuri yhteisen vaatimuksemme.

Yhdistyksemme kesäpäivät Kuortaneella vuonna 2005 Mikko Kiion järjestäminä ja autoilemina olivat ikimuistosen hauskat tutustuessamme Etelä-Pohjanmaahan. Pidit retkestä valtavasti ja jäit kaipaamaan uusia kesäpäiviä, valitettavasti turhaan. Onneksi Mikon kanssa teitte retken, jossa yövyitte Muuruvedellä sukulaisemäntäsi luona. Vanhan yhdistyskaverisi ja ystäväsi Kimmo Sundströmin kanssa teitte kerran matkan Tallinnaan, jonne menit ostamaan aisakelloja.

Hmm. Liittyivätköhän aisakellot jotenkin taannoiseen rakkaaseen kesämökkiisi Taavetissa Kivijärven rannalla, Arvonrantaan, kuten joku sukulaisesi oli sitä kutsunut?

Autoit monissa järjestelyissä, kun Kimmon vetämänä yhdistyksemme pitkään osallistui Euroopan Unionin elintarvikejakeluun. Veit elintarvikeapukasseja vanhoille, vähävaraisille ja heikosti liikkuville tutuillesi. Tämäkin tekosi kertoo hyväsydämyydestäsi.

Saatoit kyllä kiivastuakin, nimittäin havaittuasi epäoikeudenmukaisuutta tai typeröintiä, kuten kerran minulle unohdettuani kokouskutsuun vanhan vuosiluvun. Valitit lapsuutesi kokemuk-sia, kuten kansakoulunopettajasi epäreiluutta sinua vähävaraista kohtaan hyvästä osaamisestasi huolimatta. Mutta paheksuit myös kaikenlaisia muiden kohtaamia konnuuksia ja niihin syyllisiä. Kimmon luonnehdinnan mukaan olit moralisti, hyvässä mielessä. Niitä, jotka saivat jotakin aikaan, kyllä kiitit ja kehu-it. Toisaalta, kuten Kimmokin sanoi, et esittänyt itseäsi minään suurena sankarina. Sankari kuitenkin olit.

Sait itsekin tunnustusta, kuten vuonna 1997 Vapaa-ajattelijain liiton hopeisen ansiomerkin aiemman yhdistyksesi, Helsingin Vapaa-ajattelijain esityksestä. Siihen vaikutti osaltaan se, kun aiempina vuosikymmeninä olit järjestämässä iltamia ja keskustelutilaisuuksia sadoillekin ihmisille, kuten muistelit, ja kun aina jaksoit uskoa toimintaan myös pienillä lahjoituksillasi.

Jää hyvästi, Arvo.

Jouni Luukkainen
puheenjohtaja
Pääkaupunkiseudun ateistit ry